

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΤΕΝ

‘Αρσέν Λουπέν άρχισε τή έκπληκτικά και παράδοξα κατορθώματά του με μιά μυθιστορηματική περιπέτεια, που μού τή διηγήθηκε, μιά μέρα, στή πρώτα χρόνια τής γνωριμίας μας.

— Για νά κλέψης ένα άριστοκρατικό διαμάντι, μού είπε μ' έκείνο τόν ερωτικό χαμόγελό του, πρέπει νά είσαι άνθρωπος τού κόσμου. Σου φαίνεται περίεργο; ‘Έχεις άδικο! Για νά πειστήθης, άκουσε μιά ιστορία που θά σέ κάνει νά γελάσης...

Μιά μέρα μπίρα σ' ένα μεγάλο τού Βουλεύματος, είχα πεινάσει και τήν ιστορία άκουσα. Ήταν λοιπόν νά κάνω σ' έκείνο τόν μέγιστο; Τό μαντέψης είχα: νά ομιλήσθης σέ μιά επίκαιρη κα' άγνοητή περιπέτεια. ‘Ήξερα ότι έκεί μέσα καθόταν ο κόμης ‘Ανρί ντε Φωκονέ, ένας ιδιότροπος άριστοκράτης, μισούργης και φιλόχρηστος που δέν έμπιστευόταν ποτέ τί λεγόντα του σέ μιά τραπέζα. ‘Όλη τή περιουσία ήταν σέ χαρτονομίσματα, που τά έφαινε έδώ κα' εκεί, στή μιά άπάνια μέρη, μέσα στή πολιτεία διαμεριστά του. Κάθε άποψή, ο κόμης ντε Φωκονέ έκανε τόν σινηθισμένο περίπατό του στό Αίσιος τής Βουλής. Τήν ώρα λοιπόν που μπίρα σ' έκείνο τόν μέγιστο, έβλεπα από τόν διαμεριστά μου ‘Ο διάδρομος — καθόταν στό πέμπτο πάτωμα — ήταν έρημος. Κανείς ίσπρήτης. Κανείς άγνοος. ‘Άλλωστε κρατούσε διάλογο τού πάτωμα αυτός ο περιήμιος μισούργης. Κι' έτσι παραθέτω άνευόχλητος τήν πρώτη πόρτα που θέρθηκε μπροστά μου και μπίρα μέσα στή σαλίνα τού γέροντος Φωκονέ. Περιττόν είνε νά σου άναφέρω, ότι πέρασα μπροστά από τόν θυροσειρό άπορατή-ρητος κα' ότι άνέβηκα με τόν άσανό ως τόν πέμπτο πάτωμα...

‘Όταν θέρθηκε τώρα μέσα στή σαλίνα, κόνταξα τρυφή μου, γιά νά μαντέψω κανέναν από τούς κρυφούς τού φιλαργύρου. Μά δέν με βοηθούσε τίποτε. Τό σαλίνα είνε μιά παλιά άριστοκρατική άποστροφή. ‘Απάνω στό τραπέζι τής μέσης ήταν ένα μεγάλο και πολύτιμο βάτο τών Σεβών, δόρο τού Προέδρου τής Δημοκρατίας... ‘Από μιά άνέξηγη περιέργεια — ίσως κα' από τόν λοιποτικό ένστικτό μου — πήγα κοντά στή τραπέζα κα' έφαινα μιά ματιά μέσα στή πόρτα. ‘Ε, γιά! Δέν είνε γελοίο. ‘Ο κόμης ντε Φωκονέ είνε κρυφίς έκεί μέσα μιά διάκληρη περιουσία σέ χιλιάφραγκα. Δίχως λοιπόν νά χάσω καρδ, έβουσα έκεί μέσα τόν γέρο μου, άστραξα ένα μάστο χαρτονομίσματα, θά ήταν ως έκαστο χιλιάδες κα' έτοιμαζόμουν νά τή έκταφίσω μέσα στήν τσέπη μου, όταν άξαφνα άνοιξε ή πόρτα τού σαλινού και παρουσιάσθηκε μπροστά μου ο φιλόχρηστος... ‘Ο καρδός ήταν ψυχρός κα' ο κόμης ντε Φωκονέ, που είνε περσός τά έξήγητα. ‘Άγε γνώσει γιά νά πάρη τόν έπανορόφο του. ‘Η ερώδος τού ήταν τόσο άποστροφή, ώστε μαζιόρασε γιά μιά στιγμή στή θέα μου, μη τολμώντας νά κινήσθης στήν τσέπη μου τά χιλιάφραγκα. ‘Έπειτα όμως συνήλθα άμυεος και πάλιν έβουσα προφταίει ν' άνοιξη τόν στήνα του, τόν παραέρισα και θέρθηκε στή διάδρομο. ‘Ο κόμης ντε Φωκονέ τότε, έτρεξε από πίσω μου φωνάζοντας: δύο φορές: — Κλέψης!... Κλέψης!...

Διάδοθε! Τήν είχα άσπασμα. Κατασάμια τέσσερες-τέσσερες: τίς σκάλες και θέρθηκε μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα στό γού. Μά ο θυροσειρός είνε άκούσιος τίς φωνές τού φιλαργύρου κα' έτοιμαζόμουν νά μού φράξή τόν δρόμο. ‘Από πίσω μου πάλι έτρεχε σάν τρελλός, ο κόμης Φωκονέ, με δύο ίσπρήτες που είναν βγή από τ' άλλα πατώματα. Τι έπρεπε λοιπόν νά κάνω; ‘Ήξερα πάλι καλά πώς επανήλθον είνε ένα κινήγητό στο δρόμο. Δέν θά μπορούσα νά ξεφύγω... Σάν άστραπή τότε, με δύο πιδήματα, έφτασα κοντά στήν πόρτα τού σαλινού, τήν άνοιξα γιά νά μη μωροδών νά μωρονά οί άσπρήλακες κα' ύστερα, λοξοβώντας γιά ν' άποφύγω τούς διάκτες μου, έτρεξα και κλείστηκα μέσα στή κροσσάλλη κλειδί τού άσανό. ‘Έπειτα, πάτησα τόν κομπά κα' άρχισα ν' άνεβαίνω.

‘Ο θυροσειρός με τούς ίσπρήτες: και τόν Φωκονέ, άμωμον στο πρώτο πάτωμα, κα' από έκεί στό δεύτερο, στό τρίτο, ως τόν πέμπτο, άνεβαίνοντας μαζί με τόν άσανό, γιά νά τού πιάσουν νά με πιάσουν, μάλιστά θά έβγαιναν από μέσα. Μά έγώ, όταν έφτασα πάνω δέν βγήκα. Κατέβηκα πάλι κάτω, ξενονήθηκα, ξενοκλήθηκα, άσπασα τούς πέθανα κροσσάλλη από τήν κοίρα. Και τότε, σέ μιά στιγμή που κατέβαιναν λαχνοσάμια, σταμάτησα τόν άσανό, βγήκα στή πιο άπάνω πάτωμα

και γλίστρησα στή διάδρομο σάν άστραπή, άφίρνοντας τόν άσανό κα' άνεβαίνή άδειος!...

Και έξοεις τώρα γιάτι είχα βγή; Γιατί μέσα στόν άσανό είχα δη τή ρεζιλία ενός γιατρού, που καθόταν στό βάθος τού διαδρόμου αυτού. Αυτό ήταν ή τελευταία τήχη μου, τού τελευταίου κάτου μου. ‘Έπρεπε νά τόν παίζω... Χτύπησα λοιπόν τήν πόρτα τού γιατρού κα' όταν μού άναξε ο ίσπρήτης, μπίρα στή σαλίνα με άπάνια, και πήρα τή σειρά μου. Πρίν από μένα περιήμιεν καιμιά δεκαριά άσπρήτες. ‘Έκει τότε περιήμιεν μιά διάκληρη δόρα. Μιά άπάνια σιαπή βασίλειε μέσα στή σαλίνα. Κανείς, ούτε ο ίσπρήτης δέν είνε άκούσιος τίποτε. Τό διαμάντι τού γιατρού, — ένας μεγάλο παθολόγο και μέλος τής ‘Ακαδημίας; — είνε διάκληρ πόρτες κα' μελλό γιά νά μη περσάθ' άπ' έξω κανένας θύροδος;... ‘Ήμιον τρυφός. Πρώτ' ό τού παρόν είχα σφίξω... Μά δέν ήξερα, μήπως, στή τέλος, μού παρουσιάθων κανένα άποροτό... ‘Έβγαλα λοιπόν καρδά από τήν τσέπη μου τά έκαστο χιλιάφραγκα και κρυφά πάλι τά έβουσα μέσα από τή φόρτα τού καπέλλου μου. ‘Έπειτα τόν κρέμασα στήν προθάλαμο, άφου πρώτα άλλαξα τή θέα του μ' ένα άλλο όμοιο. Τά σκαλίη καπέλλα, καθώς έξοεις, είνε έλα τά ίδια. Με τόν τρόπο λοιπόν αυτόν είχα ξεφορτωθή τά λεφτά. ‘Αν μ' έβρισαν, στήν έξοδο δέν θά έβρισκαν τίποτε άπάνω μου.

‘Όταν ήθελε ή σειρά μου νά παρουσιάσθω στή γιατρού, θέρθηκε σέ διάλογο δέσι. Τι θά τού έλεγα; Πώς ήμιον άποστροφή; Μά ένοιαθα τόν ίσπρά μου καλύτερα από κάθε άλλη φορά. ‘Έπρεπε άπόστω νά βρω κάποια πιάσση. Τού παρουσιάζηκα λοιπόν γιά άνεξηγήτης άδελφείας που μ' έ'σαν Ξαρτιά, γιά πόνοσ στήν καρδ. και τήν παρόμοια. ‘Ο γατρός κόνησε τόν καρδί του και άρχισε νά μ' έξετάξη με μεγάλη προσοχή. ‘Υστερ' από μισή ώρα, όταν τελείωσε, μού είπε καθαρά και ύστερα πώς ήμιον νευροσθενής και μού έγορασε μιά συνταγή μ' ένα καταπραίνοντι γιά τά νεύρα...

‘Έπρεπε τώρα νά φύγω. Πέρασα λοιπόν στήν προθάλαμο, πήρα τόν καπέλλο μου που δέν είνε κάνει λέθος; και δέν τού είνε πόρτα ο προηγούμενος από μένα άσπρήτης και γιά περισσούρη άσπρήτης, φράξισά δίχως νά με δη κανείς μιά ζήνη γαλακτινία και βγήκα στή διάδρομο. ‘Υστερα κατέβηκα με άπάνια τή σκάλα, πέρασα από τόν θυροσειρό και χαρτέρα αδιάφορα τόν θυροσειρό, με τόν καπέλλο που είνε μέσα από τή φόρτα του τά έκαστο χιλιάφραγκα!...

Κανείς δέν με πρόσεξε. Κανείς δέν με κατάλαβε. Κι' έτσι γύρισα στό σπίτι μου άνευόχλητος, ύστερ' από αυτή τή διασκεδαστική περιπέτεια που δέν θά τή ξεχάσω ποτέ, γιάτι κάθε φορά που τήν θυμάμαι, γελώ από τήν καρδιά μου!...

Κι' ο ‘Αρσέν Λουπέν έξέτασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο που πάγωσε τόν αίμα μέσα στίς φλέβες μου.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΜΙΑΣ ΜΟΔΙΣΤΡΑΣ

‘Η κυρία Μαρτέν, ή διάδοχος γιά τήν τέχνη της ράπτριας τής βιαλίσης; Μαρίας Άντουανέτας, ήταν πολύ άκριβή στίς τιμές της, άλλα και πολύ πνευματώδης επίσης.

Μιά ημέρα, τήν επεσέφθη ο μαρκήσιος ντε Τουλοντόν, γιά νά τή έφορήσει ένα λογαριασμό μερικόν φορεσμάτων τής σούζου του. Δυσφορόντας όμως γιά τόν ύπεροχο ποσό που θά τής πλήρωνε, τής έκανε τά σχετικά παράπονα.

Τότε ή κυρία Μαρτέν τού είπε μ' ετοιμότητα: — Μαρκήσιε, μήπως νομίζετε ότι μού πληρώνετε μόνον τόν ύφασμα και τά όλικά; ‘Αν συνέβαινε αυτό θά ήταν σάν νά παραγγέλνατε ένα πορτραίτο σας στή μεγάλο ζωγράφο μας Βερνέ, και νά τού πληρώνατε μόνον τά χρώματα κα' τόν πανί τού πίνακος!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

‘Η έπίσημη παραγωγή τών αυτών σ' όλο τόν κόσμο, είνε τόσο άποστροφή, ώστε θά μπορούσε νά καλύψη κανείς τή γή με όμειλέττα πάχους 6 έκαστοστών.

Τό μάθημα τών τρώπων τού φρέσθησι στους Κινέζους έχει τήν ίδια θέσι στή σχολεία τους, όπως στή δικά μας τόν μάθημα τής άριθμητικής.

Παραβίασά άνευόχλητος τή πρώτη πόρτα που βρέθηκε μπροστά μου...